

Προηγούμενη έκδοση

ΑΡΧΑΙΑΙ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

γνωστών της. Οι Μυτιληναίοι όμως ανέπτυξαν «αυτονομία» (αυτεξέχαραρτα) τον Πρωταγό (590-580 π.Χ.) και εκδιώξαν τον Αλκαίο και τους αριστοκρατικούς. Ο Αλκαίος κατέφυγε στην Αθήνα και λίγο αργότερα με τον αδελφό του Αντιμενίδα επέστρεψαν ως ηγέτες των αριστοκρατικών κατά τον Πρωταγό. Ο ποιητής αναελέφθη από τον Πρωταγό, ο οποίος όμως τον συγχαίρει. Έτσι, ο Αλκαίος πήραε τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του χωρίς να συμμετέχει στις πολιτικές διαμάχες.

Το έργο του αποτελείται από στασιαστικά (= πολιτικά: **πολιτικά** = **στασιαστικά** **κείμενα**, **ἐξέλικτα**) σμαετικά, ρεατικά ποιήματα και ύμνους προς τους θεούς (οιδήματα **ἐλέγχ**στα μόνο αποσπασματικά). Στα στασιαστικά τον άρμονα διαπορεύονμε το ίδιο πάθος κατά των πολιτικών του αντιπάλων. Το ποίημα είναι τικικά ένα όλο στους προσωπικούς και πολιτικοκοινωνικούς αγώνες του ποίητή. Στα στασιαστικά διαφαίνεται η αγάπη του προς το κράει, αφού το συνάπτ ως το καλύτερο αντίδοτο (φάρμακον) στις στενωβήρες και στις δυσκολίες, ενώ στα ρεατικά ποιήματά του εξήγει το κάλλος των εφώνων και των νεανίδων.

Ειδικότερα χαρακτηριστικά της ποίησης του Αλκαίου είναι η συντομία, η μεγαλοπρέπεια του λόγου, η πλεθώρα των ποικιλιών ειδών, η αλληγορία και η παραστατικότητα που τις συνοδεύουν.

Σαπφώ

Η Σαπφώ, σύγχρονη του Αλκαίου, γεννήθηκε στην Ερσό της Λέβου και έζησε κυρίως στη Μυτιλήνη. Άντα στην αριστοκρατική τάξη και γι' αυτό εξορίστηκε από τον Πρωταγό στη Σακλία, όπου και πήραε σημαντικό μέρος της ζωής της. Είχε τρεις αδελφούς (το Λάκχο, το Χάρμο και τον Εφύρτο). Ο πρώτος επανέβη στα ποιήματά της, ενώ ο δεύτερος ελέγχεται αυστηρά για τον παράφορο έρωτά του προς την εταίρα Ροδίοη. Κατά ένα αποσπασμα (R33), η ποιήτρια παρηγορείται και απεύχεται μία κόρη, την Κλεΐδα. Στη Μυτιλήνη διατηρούσε οργκό ποιήσεις, στην οποία φερόμενοι νεώτεροι που προετοιμαζόνταν για τη μουσική εκτέλεση των ωών της.

Σε χρόνους κατά τους οποίους στις άλλες ελληνικές πόλεις οι γυναίκες ασχολούνταν αυστηρά με τις οικιακές εργασίες, στη Λέβο είχαν μεγάλες ελευθερίες, ώστε να αναζητούν κοινωνικές δραστηριότητες. Οι ελευθερίες αυτές βοήθησαν τη Σαπφώ να απευχάσει στην ποίησή της τις χαρές και τις λύπες των ρεατικών περιπετειών, να εξηρονεί το κάλλος με ιδιαίτερα πόνος και περίγχο ύμνος.

Επειδή οι Αθηναίοι δεν μπορούσαν να κατανοήσουν την ελευθερία που ανέβη η ποίηση της Σαπφώ, απέδωσαν στην ποιήτρια περιπαλι έρωτα με πολλούς ποίητες, αλλά και με μαθητράς της. Ονόμα, οι διαβολές που διατυπώθηκαν για τη Σαπφώ δε φαίνεται να ανταποκρίνονται στην αλήθεια. Αν ίσχυαν αυτές, οι Μυτιληναίοι δε θα της ζητούσαν να εξήγει σε νεμερκές αλλε νόμιμοις γάμοις ούτε θα της απέδωσαν υψηλές τιμές για την ποίησή της.

Οι αρχαίοι διαμαζον τη Σαπφώ. Της αποκαλούσαν «Βνθη Μούσα», «Βεκήτη των Μουσών» και υποστήριζαν ότι υπερέχει από τις γυναίκες τόσο όσο ο Όμηρος από τους άνδρες. Το ποικιλικό της έργο αργότερα διαμαζον σε εννά βιβλία (κατά τον εννά Μοίωνα), οίδημα όμως ελέγχεται στίχοι. Αποτελείται από ρεατικά ποιήματα (ωών), επιθαλάμια και ύμνους, όπου με την ομοιοπαρή γλώσσα της εποχής της, με παραβολές, ζο-

Τρέχουσα έκδοση

ΑΡΧΑΙΑΙ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

κό (590-580 π.Χ.) και εκδιώξαν τον Αλκαίο και τους αριστοκρατικούς. Ο Αλκαίος κατέφυγε στην Αθήνα και λίγο αργότερα με τον αδελφό του Αντιμενίδα επέστρεψαν ως ηγέτες των αριστοκρατικών κατά τον Πρωταγό. Ο ποιητής αναελέφθη από τον Πρωταγό, ο οποίος όμως τον συγχαίρει. Έτσι, ο Αλκαίος πήραε τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του χωρίς να συμμετέχει στις πολιτικές διαμάχες.

Το έργο του αποτελείται από στασιαστικά (= πολιτικά: **πολιτικά** = **στασιαστικά** **κείμενα**, **ἐξέλικτα**) σμαετικά, ρεατικά ποιήματα και ύμνους προς τους θεούς (οιδήματα **ἐλέγχ**στα μόνο αποσπασματικά). Στα στασιαστικά τον άρμονα διαπορεύονμε το ίδιο πάθος κατά των πολιτικών του αντιπάλων. Το ποίημα είναι τικικά ένα όλο στους προσωπικούς και πολιτικοκοινωνικούς αγώνες του ποίητή. Στα στασιαστικά διαφαίνεται η αγάπη του προς το κράει, αφού το συνάπτ ως το καλύτερο αντίδοτο (φάρμακον) στις στενωβήρες και στις δυσκολίες, ενώ στα ρεατικά ποιήματά του εξήγει το κάλλος των εφώνων και των νεανίδων.

Ειδικότερα χαρακτηριστικά της ποίησης του Αλκαίου είναι η συντομία, η μεγαλοπρέπεια του λόγου, η πλεθώρα των ποικιλιών ειδών, η αλληγορία και η παραστατικότητα που τις συνοδεύουν.

Σαπφώ

Η Σαπφώ, σύγχρονη του Αλκαίου, γεννήθηκε στην Ερσό της Λέβου και έζησε κυρίως στη Μυτιλήνη. Άντα στην αριστοκρατική τάξη και γι' αυτό εξορίστηκε από τον Πρωταγό στη Σακλία, όπου και πήραε σημαντικό μέρος της ζωής της. Είχε τρεις αδελφούς (το Λάκχο, το Χάρμο και τον Εφύρτο). Ο πρώτος επανέβη στα ποιήματά της, ενώ ο δεύτερος ελέγχεται αυστηρά για τον παράφορο έρωτά του προς την εταίρα Ροδίοη. Κατά ένα αποσπασμα (R33), η ποιήτρια παρηγορείται και απεύχεται μία κόρη, την Κλεΐδα. Στη Μυτιλήνη διατηρούσε οργκό ποιήσεις, στην οποία φερόμενοι νεώτεροι που προετοιμαζόνταν για τη μουσική εκτέλεση των ωών της.

Σε χρόνους κατά τους οποίους στις άλλες ελληνικές πόλεις οι γυναίκες ασχολούνταν αυστηρά με τις οικιακές εργασίες, στη Λέβο είχαν μεγάλες ελευθερίες, ώστε να αναζητούν κοινωνικές δραστηριότητες. Οι ελευθερίες αυτές βοήθησαν τη Σαπφώ να απευχάσει στην ποίησή της τις χαρές και τις λύπες των ρεατικών περιπετειών, να εξηρονεί το κάλλος με ιδιαίτερα πόνος και περίγχο ύμνος.

Επειδή οι Αθηναίοι δεν μπορούσαν να κατανοήσουν την ελευθερία που ανέβη η ποίηση της Σαπφώ, απέδωσαν στην ποιήτρια περιπαλι έρωτα με πολλούς ποίητες, αλλά και με μαθητράς της. Ονόμα, οι διαβολές που διατυπώθηκαν για τη Σαπφώ δε φαίνεται να ανταποκρίνονται στην αλήθεια. Αν ίσχυαν αυτές, οι Μυτιληναίοι δε θα της ζητούσαν να εξήγει σε νεμερκές αλλε νόμιμοις γάμοις ούτε θα της απέδωσαν υψηλές τιμές για την ποίησή της.

Οι αρχαίοι διαμαζον τη Σαπφώ. Της αποκαλούσαν «Βνθη Μούσα», «Βεκήτη των Μουσών» και υποστήριζαν ότι υπερέχει από τις γυναίκες τόσο όσο ο Όμηρος από τους άνδρες. Το ποικιλικό της έργο αργότερα διαμαζον σε εννά βιβλία (κατά τον εννά Μοίωνα), οίδημα όμως ελέγχεται στίχοι. Αποτελείται από ρεατικά ποιήματα (ωών), επιθαλάμια και ύμνους, όπου με την ομοιοπαρή γλώσσα της εποχής της, με παραβολές, ζο-